

En door den tijd, het andere verschiet,
Achterwaarts, voorwaarts, in een blind opvolgen
Van dagen, jaren en van eeuwen, golven
Opstuivend en verzinkend in het niet;

Helden, hetaeren, keizers, gladiatoren,
Kruisridders, monniken en troubadours,
Dichters, danseuses en toreadoren
Volgden dezelfde onafwijkbre koers;

Onder dezelfde sterren zochten allen
Haastig hetzelfde: een klein geluk veroovren,
De gunstelingen van het lot, de poovren,
Elk onderscheid is eindelijk weggefallen –

Maar dat men zich den dood ermee berokkent
Ruimschoots weegt toch daartegen op dit Spel
Van liefde en leed, ontgoochlend, bitter, fel,
Maar dierbaar toch en weergaloos verlokkend.

Gabriël Smit

AVOND AAN ZEE

Over de zwarte wateren staat strak gespannen
de storm: een feilloos-zeker, laatst gericht,
dat voert ons blindelings uit de vertrouwde landen
der ijdelheid, tot wij – gebroken en ontwricht –
in de gekrampte kom van onze zwakke handen
slaan de vergeefsche trots van ons gezicht.

verre vuren grijpen smeekend naar het duister:
kleine, witte handen in een scherp gebed.
zij hebben schuw hun bangen, korten luister
aan deze strenge oneindigheid gewet, –
doch teruggeslagen in volstrekten kluister,
dit hart tot een verbeterd weerstand aangezet.